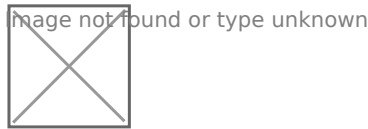

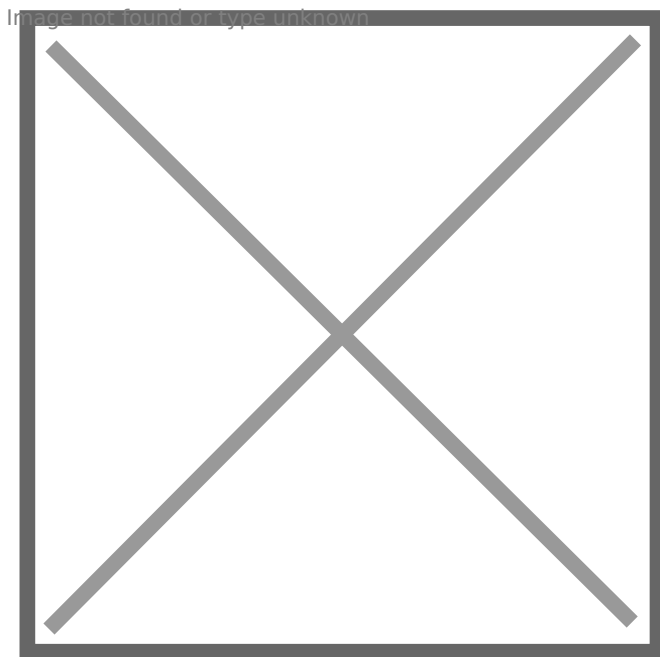
Άγιος Άνθιμος της Χίου, Έχυνε με την στοργή και την τρυφερότητά του βάλαμο στις πονεμένες από την απελπισία της ασθένειας της λέπρας ψυχές

[/ Ορθόδοξες Προβολές](#)

Όταν επέστρεψε στην Χίο, ο όσιος Άνθιμος της Χίου, θέλοντας να εξασφαλίσει απρόσκοπτα την προσευχή του, καθώς και την ησυχία, επέλεξε να ζήσει στο Λεπροκομείο της.

Έτσι ο Άγιος θα μπορούσε να βρίσκεται κοντά στους συνανθρώπους του που ταλαιπωρούνταν από την φοβερή ασθένεια της λέπρας, που εκείνη την εποχή μάστιζε και την Χίο.

Άγιος Άνθιμος της Χίου (1869-1960)

Στο Λεπροκομείο, πριν την άφιξή του ακούγονταν πολλές βρισιές, πολλές κατάρες, πολλοί τσακωμοί, και το κλίμα γενικά δεν ήταν καθόλου καλό για τους ασθενείς.

Με την άφιξή του βρήκε μια άθλια κατάσταση και από την άποψη των κτιριακών εγκαταστάσεων, αλλά και από την άποψη της διαβίωσης των ασθενών. Η ιερή διακονία του, ήταν αυτή που επέτρεψε στους πολυάριθμους τροφίμους του Ιδρύματος, να βρουν τον πιο στοργικό πατέρα στο πρόσωπό του.

Ο νέος λειτουργός του Υψίστου που υπηρετούσε τους λεπρούς συνανθρώπους του, δεν άργησε να μετατρέψει το Λωβοκομείο, από ένα τόπο οδύνης σε ένα επίγειο Παράδεισο, όπου πλέον επικρατούσε η τάξη και η οργάνωση.

Ρίχτηκε λοιπόν στην δουλειά. Άρχισε να γλυκαίνει με την καλοσύνη του τον πόνο. Έχυνε με την στοργή του και την τρυφερότητά του βάλαμο στις πονεμένες από την απελπισία της ανιάτης ασθένειας ψυχές τους.

Και οι λεπροί, που μέχρι τότε έβλεπαν να τους υπηρετούν με αηδία, κατάλαβαν! Είδαν τον νεαρό, σαν Άγγελο από τον ουρανό. Και ήταν πραγματικά Άγγελος και στην μορφή και στην ψυχή. Και τον αγάπησαν με όλη τους την ψυχή.

Η λειτουργία του ιδρύματος βασιζόταν στο κοινοβιακό σύστημα και όλα τα φρόντιζε ο ίδιος. Με στοργή και αγάπη αγκάλιασε όλους τους αρρώστους. Όλοι ανήκαν στην οικογένειά του και ο Άγιος σαν στοργικός πατέρας έτρωγε μαζί τους στο ίδιο τραπέζι.

Η συναναστροφή του με τους λεπρούς, φανέρωσε σε όλο τον κόσμο τις αρετές του.

Ήταν ο τέλειος οικονόμος, αφού δεν έλειψε ποτέ και τίποτε από το ίδρυμα.

Ήταν ο τέλειος νοσοκόμος, αφού καθάριζε με επιμέλεια τις σαπισμένες και δυσώδεις πληγές όλων των ασθενών.

Ήταν ο γιατρός των ψυχών όλων αφού έσκυβε με την χάρη του Θεού στο προσκέφαλό τους, τους παραστεκόταν και με στοργή προσπαθούσε να ελαφρύνει τον πόνο τους.

Με το καιρό, στο Λεπροκομείο έπαψαν πλέον να ακούγονται βρισιές, τσακωμοί και την θέση τους τώρα πια είχαν πάρει οι ύμνοι προς τον Θεό.

Ήταν μάλιστα πάρα πολλοί εκείνοι οι ασθενείς, οι οποίοι ενδύθηκαν το μοναχικό σχήμα. Ειδικά οι περισσότερες γυναίκες ασθενείς του Λεπροκομείου, έγιναν μοναχές, οι οποίες τώρα πια τον αποκαλούσαν Γέροντά τους.

Παρ' όλη όμως την έντονη καθημερινή του δράση ο Άγιος υπέβαλλε τον εαυτό του σε αυστηρή άσκηση ενώ εμφανιζόταν πάντα απλός, ταπεινός και πράος. Ήταν η ψυχή όλων των λεπρών, που εργαζόταν ασταμάτητα για την πρόοδο του Ιδρύματος.

Όταν έβρισκε λίγο χρόνο, αποσυρόταν σε κάποιο δάσος και για πολλές ώρες προσευχόταν κάτω από τα πεύκα.

Επιμέλεια Στέλιος Κούκος

Από το βιβλίο «Βίος και πολιτεία του Οσίου Ανθίμου του Χίου» των εκδόσεων «Ένθεος Βίος».

Πηγή: [Πεμπτουσία](#)